

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617207673
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7617207673.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Ladislava Cakociho a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu X. A., S.. XX.X.XXXX, M. W. V.V. S. W., C. XXXX/X, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bečarik & partners, s. r. o. so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 37, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie 9.976,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu i žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11. januára 2018 č.k. 7Csp/136/2017 - 124 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania.

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sumu 6.840,27 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 3.840,27 eur od 22. 11. 2016 až do zaplatenia a s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 3.000 eur odo dňa 22. 2. 2017 až do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v pomere 37,14 %, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, podanej na súd dňa 29.3.2017, ktorou sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 9.976,95 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby vo výške 4.976,95 eur a vyplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur, vzniknutej žalobcovi v dôsledku trestného stíhania, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 8.6.2016 sp.zn. 4To/35/2016 - 363, ktorým súd žalobcu oslobodil spod skutku obžaloby kvalifikovaného ako zločin obmedzovania osobnej slobody v spolupáchateľstve a zločin vydierania v spolupáchateľstve.

3. V odôvodnení poukázal na tvrdenie žalobcu, že svoj nárok na náhradu majetkovej škody uplatnil písomnou žiadosťou zo dňa 13.9.2016, adresovanou Ministerstvu vnútra SR, ktoré žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre SR, ktorá žiadosť odmietla ako nedôvodnú a následne dňa 6.2.2017 žiadosťou o prerokovanie nároku zaslanou na Generálnu prokuratúru SR, kde svoj nárok rozšíril o nemajetkovú ujmu vo výške 5.000 eur, ktorá aj túto žiadosť žalobcu odmietla.

4. Súd poukázal i na obranu žalovanej, že nie je splnená podmienka existencie nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, a preto v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobca nemôže požadovať ani náhradu majetkovej škody a ani nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktorú navyše náležitým spôsobom nevysvetlil a nedoložil relevantnými dôkazmi.

5. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Spišskej Novej Vsi zo dňa 21.5.2013 ČVS: ORP-310/OVK-SN-2013 bolo začaté trestné stíhanie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a súčasne podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku bolo vznesené obvinenie na X. A., S.. XX.X.XXXX pre zločin vydierania a obmedzovania osobnej slobody spáchaný formou spolupáchateľstva, lebo na základe zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 20.4.2013 v čase okolo 13.00 hod. na križovatke ulíc Letecká a Tehelná v Spišskej Novej Vsi, s doposiaľ nezisteným spolupáchateľom, zastavili s osobným motorovým vozidlom modrej farby, nezisteného typu, ani evidenčného čísla, pri tam stojacich maloleťoch L. A., S.. XXXX, R. A., S.. XXXX L. V. A., S.. XXXX, všetci trvale bytom Spišská Nová Ves, ktorých násilím naložili do batožinového priestoru uvedeného vozidla a s vozidlom ich odviezli na skládku dreva v katastrálnom území Spišská Nová Ves, časť Novoveská Huta - Rybníky, kde na pokyn jedného z páchatel'ov maloleť vystúpili z batožinového priestoru vozidla, následne jeden z páchatel'ov udrel rukou do brucha maloleťého L. A. a druhý z páchatel'ov udrel rukou po krku maloleťého V. A., na to im prikázali, aby si vyzuli botasky, ktoré mali poškodené, zobrali vyzuté botasky poškodených, zahodili ich do potoka a z miesta obvinený spoločne s doposiaľ nestotožneným spolupáchateľom odišli na uvedenom osobnom motorovom vozidle na neznáme miesto. Uvedeným konaním nebola poškodeným maloleťým spôsobená ujma na zdraví, ktorá by si vyžiadala ich práceneschopnosť, zahodením obuvi maloleťých poškodených pre zákonného zástupcu maloleťých L. L. R. A., H. Q. vznikla škoda cca 25 eur a pre zákonného zástupcu X. V. A., H. A. škoda vo výške cca 1 euro. Po podaní obžaloby okresnou prokuratúrou bol rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 16.2.2016 žalobca uznaný vinným zo zločinov uvedených v predmetnom uznesení o vznesení obvinenia. Po podaní odvolania rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4To/35/2016-363, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.6.2016, bol prvostupňový rozsudok zrušený a žalobca bol oslobodený spod skutku obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obvinený. Trestné konanie proti žalobcovi bolo takto právoplatne skončené. Súd z dôkazného trestného spisu sp. zn. 1T/16/2015 zistil, že žalobca bol v konaní zastúpený obhajcom JUDr. Štefanom Bečarikom, ktorý od 1.1.2014 vykonáva činnosť ako konateľ spoločnosti Bečarik & partners, s. r. o., ktorému žalobca udelil plnú moc na obhajobu v predmetnom trestnom konaní.

6. Po právnom posúdení veci podľa § 4 ods. 1 písm. f), § 16 ods. 4, § 18 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie poukazom na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo/15/2009, sp. zn. 3Cdo/194/2010, na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011, i rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 23.2.1990 sp. zn. 1Cz/6/90, publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993, publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994, dospel k záveru, že základ nároku žalobcu na náhradu škody je daný, pretože bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a tým, že došlo k oslobodeniu žalobcu ako obvineného spod skutku obžaloby, treba vychádzať z toho, že žalobca čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu ani nemalo byť začaté a usúdil, že nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody z titulu trov obhajoby je čo do základu dôvodný, preto tomuto nároku vyhovel. Vychádzal pritom z medzi stranami nespornej skutočnosti, že dňa 23.5.2013 žalobca splnomocnil svojou obhajobou v uvedenom trestnom stíhaní advokáta JUDr. Štefana Bečarika, ktorý svoju advokátsku činnosť od 1.1.2014 vykonáva ako konateľ spoločnosti Bečarik & partners, s. r. o., že splnomocnený advokát predložil žalobcovi dňa 6.9.2016 faktúru za vykonané právne služby počas obhajoby v celkovej sume 4.976,95 eur, ktorú žalobca uhradil prevodom na účet dňa 8.9.2016. Na námietku žalovanej uviedol, že je síce pravdou, že „v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/163/2013 z 13. 11. 2013 okrem iného je konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňalo v čase svojho vydania všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné len preto, že v neskoršom štádiu trestného konania sa nepotvrdila pravdepodobnosť podozrenia zo spáchania trestného činu (ako tomu bolo aj v prejednávanej veci). Avšak samotným Ústavným súdom SR (v období časovo blízkom vydaniu rozoberaného nálezu) boli vydané rozhodnutia plne akceptujúce doterajšiu judikatúru všeobecných súdov (prioritne Najvyššieho súdu SR) - napr. I. ÚS/548/2012 z 7.12.2012, či II. ÚS/25/2011 z 24.3.2011. Súd preto nemal dôvod odkloniť sa od uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo/15/2009 zo dňa 18.8.2010. Zároveň v súlade s týmto rozhodnutím i vyššie

citovanými rozhodnutiami súd vyhodnotil v danom prípade neaplikáciu rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov c/a ČR, na ktorý poukázala žalovaná.“ Ďalej súd citoval znenie § 12 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v znení účinnom od 1.6.2010 do 30.6.2013, § 14 ods. 2 citovanej vyhlášky do 30.6.2013, § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v znení účinnom od 1.7.2013 do 28.2.2017, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., prvoinštančný súd s poukazom na výpočet trov obhajoby vyhovel čo do istiny 3.840,27 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd nepriznal obhajcovi odmenu za úkon - preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 25.5.2013, nakoľko v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky odmena za úkon právnej služby - prevzatie a príprava obhajoby zahŕňa aj štúdium spisu ako neoddeliteľnú súčasť prípravy obhajoby. Odmenu za úkon - doplnenie dôvodov odvolania, súd obhajcovi priznal, nakoľko mal zato, že sa jedná o samostatný úkon.

7. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy prvoinštančný súd posúdil aj podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a uzavrel, že je dôvodný čo do základu, avšak len čiastočne čo do sumy 3.000 eur. Súd pritom vychádzajúc z obsahu výpovede žalobcu i svedkyne - manželky žalobcu Kataríny Horváthovej prihliadol na to, že u žalobcu bola následkom stíhania pre trestnú činnosť znížená dôstojnosť a dôveryhodnosť v pedagogickom zbore, u rodičov, boli zhoršené vzťahy v rodine s manželkou a synom (stres, obava o stratu živiteľa rodiny v prípade odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody a podobne) a znížil sa príjem, ktorý bol krátený o odmenu za vykonávanie práce SBS-kára, pričom ako nepreukázané vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že následkom trestného stíhania mu bola daná výpoveď bývalým zamestnávateľom, a že z toho istého dôvodu jeho syn mal zhoršený, resp. zlý prospech v škole. Dodal, že ak žalobca nárok na nemajetkovú ujmu okrem iného odôvodnil jednak skončením pracovného pomeru výpoveďou, odobratím preukazu odbornej spôsobilosti, tým straty vedľajšieho zamestnania ako SBS-kára a zhoršením prospechu syna v škole, k čomu žalobca navrhol výsluch maloletého syna Branislava, nar. 21.12.2000 a predložil vysvedčenia zo Základnej školy Zd. Nejedlého v Spišskej Novej Vsi zo 4., 5. 6. a 7. ročníka, teda za školské roky 2010 až 2013, súd zamietol návrh žalobcu vykonať dôkaz výsluchom jeho syna, vzhľadom na jeho nízky vek a predovšetkým z dôvodu, že pre súd boli dostačujúce dôkazy, ktoré si súd vyžiadal na porovnanie prospechu syna, t.j. vysvedčenia z 8. a 9. ročníka, teda za školské roky 2014 až 2016, z ktorých zistil, že syn žalobcu mal podobný prospech, teda s prevažujúcim ohodnotením „dobrý“ už v 4. ročníku základnej školy, teda v čase, keď ešte nebol jeho otec trestne stíhaný, a aj v 5. ročníku v školskom roku 2011/2012 dosahoval pri viacerých vyučujúcich predmetoch hodnotenie „dostatočný“, z čoho usúdil, že vysvedčenia neboli ničím v podstate odlišné od vysvedčení v období pred a po ukončení trestného stíhania, a teda u syna žalobcu nedošlo k zjavnej podstatnej zmene v hodnotení jeho prospechu. Konštatoval, že žiadnymi relevantnými dôkazmi žalobca v konaní nepreukázal tvrdenie, že bývalý zamestnávateľ s ním ukončil pracovný pomer výpoveďou práve z toho dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie. V tejto súvislosti dôvodil, že podľa obsahu výpovede zo dňa 24.5.2017 bola daná žalobcovi Strednou odbornou školou výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce na základe rozhodnutia zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov z dôvodu, že sa stal nadbytočným potom, čo vedenie školy prijalo rozhodnutie o organizačných zmenách - znížení počtu zamestnancov z dôvodu nízkeho počtu žiakov a s tým súvisiacim znížením počtu vyučovacích hodín na odbornom výcviku, pričom výpoveď bola daná ku dňu 24. 5. 2017, teda takmer rok po právoplatnom ukončení trestného stíhania, žalobca má ukončený pracovný pomer predmetnou výpoveďou k 31.8.2017 s nárokom na trojmesačné odstupné na základe kolektívnej zmluvy. Záver, že predmetná výpoveď nemá súvis s trestným stíhaním voči osobe žalobcu podporuje podľa súdu i písomné vyjadrenie bývalého zamestnávateľa žalobcu z 10.10.2017, z ktorého súd zistil, že Stredná odborná škola v Spišskej Novej Vsi bola nútená ukončiť pracovný pomer s viacerými pedagogickými zamestnancami okrem žalobcu, a to na útvare teoretického vyučovania so 4 učiteľmi a na útvare odborného výcviku so 4 majstrami odborného výcviku, že žalobca bol do pracovného pomeru prijatý ako majster odborného výcviku v učebnom odbore maliar a keďže o štúdium v danom odbore nebol záujem zo strany žiakov - nebol prijatý ani jeden žiak v školskom roku 2016/2017 a ani v príjímacom konaní na školský rok 2017/2018, z uvedeného dôvodu bola žalobcovi daná výpoveď. Ako nepreukázané súd prvej inštancie vyhodnotil i tvrdenie žalobcu, že nemohol vykonávať správcu areálu ako SBS-kár. Dôvodil, že žalobca nepredložil listinný dôkaz preukazujúci, že vykonával túto činnosť pre Banské stavby, ani dôkaz o jeho odmene za túto prácu a i keď svedok - manželka žalobcu, vo svojej výpovedi potvrdila, že jej manžel je správcou areálu Banských stavieb, nevedela uviesť, akú odmenu za túto prácu poberá. Napokon súd vzal za preukázané, že rozhodnutím Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 25.6.2013 bol žalobcovi odobraný preukaz odbornej spôsobilosti, z čoho usúdil, že

túto činnosť v čase vedenia trestného stíhania žalobca nemohol vykonávať, čo malo vplyv na zníženie finančného rozpočtu v rodine.

8. Výrok o príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. dôvodiac, že priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania pri náhrade trov obhajoby odo dňa 22.11.2016 (deň oznámenia o nedôvodnosti nároku) a pri nemajetkovej ujme odo dňa 22.2.2017 (deň oznámenia o nedôvodnosti aj ďalšieho nároku nezaplatením nemajetkovej ujmy).

9. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vychádzajúc z úsudku, že úspech žalobcu činil 68,57 %, neúspech 31,43 %, teda celkový úspech žalobcu predstavoval 37,14 %, a v tomto pomere mu súd priznal náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobca i žalovaná.

11. Žalobca podal odvolanie proti výroku o trovách konania z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Upozornil na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 170/99 žalobca namietol záver súdu, že úspech žalobcu v spore predstavoval 37,14 %, nakoľko predmetom sporu bola i náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú súd určuje voľnou úvahou. Majúc za to, že súd mal priznať žalobcovi plný úspech vo veci týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a čiastočný úspech týkajúci sa náhrady majetkovej škody, žiadal zrušiť rozsudok v jeho napadnutom výroku, resp. zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v správnom pomere ako i náhradu trov odvolacieho konania.

12. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a proti výroku o trovách konania podala odvolanie žalovaná z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Navrhla zmeniť rozsudok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, alternatívne zmeniť tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.715,54 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.715,54 eur od 22.11.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodnúť, že žalobca nemá voči žalovanej právo na náhradu trov konania. Poukazom na znenie § 18, § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 165/02, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/64/2008, 4MCdo/20/2009, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov vs. Česká republika, žalovaná namietla správnosť výkladu súdu majúci základ v rozhodnutí 4MCdo/15/2009, spočívajúci v tom, že oslobodenie spod obžaloby znamená automaticky nezákonné rozhodnutie. Podľa žalovanej osvojiť si tento výklad by znamenalo, že hneď od počiatku trestného stíhania by musela existovať úplná až „stopercentná“ istota, že osoba, voči ktorej sa trestné stíhanie vedie, bude právoplatne za trestný čin aj odsúdená. Podľa názoru žalovanej správne právne posúdenie veci malo byť také, že žalobca nepoukázal v žalobe a nepreukázal v konaní konkrétne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní a žaloba mala byť zamietnutá. Podčiarkla, že vznesené obvinenie nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť, preto ho nemožno označiť za nezákonné tak, ako to učinil prvoinštančný súd, čím nie je splnená základná podmienka existencie nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., a teda neexistuje u žalobcu právny titul pre uplatnený nárok. Ďalej žalovaná pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s jej názorom o neexistencii zákonných podmienok zakladajúcich zodpovednosť žalovanej za škodu pri výkone verejnej moci, žalovaná namietla správnosť úsudku súdu o účelne vynaložených trovách obhajcu žalobcu a priznanie náhrady aj za úkon podanie odvolania zo dňa 2.3.2016, ktorý je podľa názoru žalovanej iba úkonom neoddeliteľne spätým s hlavným úkonom odvolania a nie samostatný úkon právnej služby obhajcu žalobcu. Žalovaná vyjadrila i nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi prináleží nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3000 eur, pričom pri priznaní tejto sumy prihliadol na tie skutočnosti, že u žalobcu bola následkom stíhania pre trestnú činnosť znížená dôstojnosť a dôveryhodnosť v pedagogickom zbore, u rodičov, boli zhoršené vzťahy v rodine s manželkou. Podľa žalovanej žalobca ním tvrdené skutočnosti, ktorými odôvodňoval nárok na nemajetkovú ujmu, nepreukázal. Zdôraznila, že ak by v dôsledku vydania rozhodnutia o odovzdaní preukazu odbornej spôsobilosti KR PZ v Košiciach žalobcovi aj vznikla škoda, za túto škodu by nezodpovedala žalovaná.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej označil napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku za vecne správny, súladný s doterajšou súdnou praxou a judikatúrou, pričom dôvody žalovanej v

odvolaní boli prezentované už v priebehu konania na súde prvej inštancie a súd sa s nimi dostatočne vysporiadal v dôvodoch napadnutého rozsudku. Mal za to, že súd správne postupoval, ak mu priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom dôvodom pre priznanie tohto nároku nebola podľa žalobcu obava manželky žalobcu o stratu žiteľa rodiny. Upozornil, že počas konania preukazoval svoju ujmu, ktorú utrpel počas trestného stíhania, aj výsluchom svojej manželky, ktorá okrem iného uviedla, že ich vzťahy boli v tom období vážne narušené ako i to, že sa bála o stratu žiteľa rodiny, malo za príčiny nehody v rodine a celkovo narušené vzťahy. Zopakoval, že práve z dôvodu vedenia trestného stíhania proti žalobcovi sa žalobca stal nespôsobilou osobou v zmysle § 14 ods. 1 písm. d) zák. č. 473/2005 Z.z., tzn. že je tu daná príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním žalobcu a vydaním rozhodnutia Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 25.6.2013, ktorého nezákonnosť žalovaná nenamieta.

14. Žalovaná nevyužila právo na repliku k odvolaniu žalobcu a k vyjadreniu žalobcu.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s § 378 a § 219 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti výroku o trovách konania je dôvodné a odvolanie žalovanej proti vyhovujúcemu výroku rozsudku je neopodstatnené.

16. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) CSP.

17. Žalovaná vo svojom odvolaní vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu priviedli priaznivé rozhodnutie, s ktorými sa dôsledne vysporiadal už súd prvej inštancie a uvádza skutočnosti a námietky, ktoré nie sú spôsobilé spochybníť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, je zodpovedná za škodu i nemajetkovú ujmu spôsobenú žalobcovi v trestnom konaní vyššie označenými rozhodnutiami, a to vo výške určenej napadnutým súdnym rozhodnutím, ako i so správnymi, presvedčivými, podrobnými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd vyhovel žalobe, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. a skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu.

19. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

20. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu podľa platnej judikatúry zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená (nález Ústavného súdu SR z 24. marca 2011, sp. zn. II.ÚS 25/2011). Judikatúra dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Z uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Nárok na náhradu škody spôsobenej

začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je teda špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok NS SR z 30. novembra 2009, sp. zn. 4Cdo 183/2009).

21. Podľa obsahu odvolania žalovanej toto sa zakladá na odvolacej námietke, že v prejednávanom spore absentuje nezákonné rozhodnutie ako zákonná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedla, že uznesenie o vznesení obvinenia automaticky nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

22. Uvedenú odvoláciu námietku žalovanej odvolací súd považuje za nedôvodnú. Súd prvej inštancie pri riešení tejto právnej otázky vychádzal z ustálenej judikatúry súdov, od ktorej odvolací súd nemal dôvod odchýliť sa ani v prejednávanej veci.

23. Súdna judikatúra dôvodila, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok NS SR z 28. júna 1993, sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR, ročník 1994). Tieto závery, prijaté v čase platnosti zák. č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (porovnaj rozsudok NS SR, sp. zn. 1 Cdo 64/2008, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Nepochybné je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (rozsudok NS SR z 1. novembra 2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, R 37/2014).

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvoláciu námietku žalovanej za neopodstatnenú.

25. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že relevanciu nemožno priznať ani ostatným námietkam žalovanej, pokiaľ tieto smerovali k spochybeniu výšky priznaného nároku na náhradu škody titulom vynaložených trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní, ak v tomto smere žalovaná spochybňovala len priznanie náhrady za odmenu za úkon právnej služby - podanie odvolania zo dňa 2.3.2016, nakoľko ide o samostatný úkon právnej služby obhajcu žalobcu tak, ako to správne vyhodnotil súd prvej inštancie, a napokon ani pokiaľ smerovali k spochybeniu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Pri rozhodovaní o tejto časti nároku súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav (žalovanou v odvolaní nespochybnovaný) aplikoval správny právny predpis - ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., pri rozhodovaní o výške náhrady zohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú vplyv na priznanie nemajetkovej ujmy a rozsudok v tejto časti presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Trestné stíhanie zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, tak ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Správnosť záveru o priznaní nemajetkovej ujmy sa žalovanej nepodarilo spochybníť ani námietkou, že ak by v dôsledku vydania rozhodnutia o odovzdaní preukazu odbornej spôsobilosti KR PZ v Košiciach žalobcovi aj vznikla škoda, za túto škodu by nezodpovedala žalovaná, a to z dôvodu, že žalobca si z tohto titulu náhradu škody v posudzovanom spore neuplatňoval.

26. Vecne nesprávne však rozhodol súd prvej inštancie, ak pri rozhodnutí o trovách konania aplikoval len ust. § 255 ods. 2 CSP.

27. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

29. Každá zo strán znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený. Ak strana v spore je úspešná, nadobudne nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila.

30. Zásada úspechu vo veci sa vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli.

31. Ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Nemôže teda úspech žalobcu v spore týkajúcim sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch.

32. Súd teda aj o nároku na náhradu trov konania rozhodne viacerými samostatnými výrokmi, v závislosti od počtu samostatných nárokov.

33. V prejednávanom spore súd rozhodoval o dvoch samostatných nárokoch žalobcu, a to nároku o náhradu škody a nároku o náhradu nemajetkovej ujmy.

34. O nároku na náhradu trov konania však rozhodol ako o jednom nároku. Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje. Krajský súd v Košiciach v obdobných veciach vyslovil názor, že súd pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania mal rozhodnúť samostatne vo vzťahu ku konaniu o náhradu škody a samostatne ku konaniu o náhrade nemajetkovej ujmy (por. napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/322/2016). Odvolací súd zároveň konštatuje, že rozsudok v jeho napadnutom výroku o trovách konania nespĺňa požiadavky zakotvené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, ak svoje rozhodnutie odôvodnil bez ďalšieho len úsudkom, že „úspech žalobcu činil 68,57 %, neúspech 31,43 %, teda celkový úspech žalobcu predstavoval 37,14 %“

35. Vzhľadom na uvedené odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách konania, lebo súd nesprávnym procesným postupom porušil právo žalobcu i žalovanej na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

36. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o trovách konania sporových strán a rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné s tým, že v novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).